

РЕШЕНИЕ

№ 24

гр. Бургас, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Галина Т. Канакиева

Членове: П. Ив. П. Дакова
Даниел Н. Марков

при участието на секретаря С. Ст. Ангелова

в присъствието на прокурора П. П. К.

като разгледа докладваното от Галина Т. Канакиева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20232000600273 по описа за 2023 година

С присъда №3 от 17.01.2023 г. постановена по НОХД№20/2022г. Бургаският окръжен съд е признал подсъдимата Н. И. Н. със снета по делото самоличност, ЕГН *****, неосъждана за ВИНОВНА в това, че на 04.12.2018 г. от частен дом, находящ се в село Ясеново, общ. Руен, обл. Бургас, отнела чужда движима вещ – парична сума в размер на 80,00 (осемдесет) лева от владението на А. Ш. Н. от село Ясеново, общ. Руен, обл. Бургаска, без нейно съгласие с намерение противозаконно да я присвои, като деянието представлява маловажен случай и до приключване на съдебното следствие в първоинстанционния съд открадната сума е изцяло възстановена, за което на основание чл. 197, т. 2, предл. първо, вр. чл. 194, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, и чл. 54, ал. 1 от НК е осъдил подсъдимата Н. И. Н. на „Глоба“ в размер на 300.00 лева, като на основание чл. 304 от НПК я признал за НЕВИННА и я ОПРАВДАЛ по първоначално повдигнатото ѝ обвинение за извършено престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК.

В условията на съвкупност с престъплението по пункт първи, в периода от 16.10 часа до 23.04 часа на 04.12.2018 г., в град Бургас и гр. Айтос, при условията на продължавано престъпление, използвала платежен

инструмент – банкова карта, издадена от „Търговска банка - Д”, без съгласието на титуляря А. Ш. Н., като изтеглила парична сума в общ размер на 4 500 (четири хиляди и петстотин) лева, като деянието не съставлява по-тежко престъпление, както следва:

- на 04.12.2018 г. в 16:10 часа в град Айтос, на АТМ устройство с № 01057703, собственост на „УниКредит Булбанк” АД, находящо се на ул. „Станционна” № 27 използвала платежен инструмент - банкова карта издадена от „Търговска банка - Д” без съгласието на титуляря А. Ш. Н., изтеглила парична сума в размер на 300,00 (триста лева), като деянието не съставлява по-тежко престъпление;

- на 04.12.2018 г. в 16:49 часа в град Бургас на АТМ устройство с № 01050907, собственост на „Райфайзенбанк” ЕАД, находящо се в ж.к. Лазур”, ул. „Батак” № 19, използвала платежен инструмент – банкова карта, издадена от „Търговска банка - Д” без съгласието на титуляря А. Ш. Н., обл. Бургаска, изтеглила парична сума в размер на 100,00 (сто) лева, като деянието не съставлява по-тежко престъпление;

- на 04.12.2018 г. в 18:29 часа в град Бургас, на АТМ устройство с №F0994903, собственост на „Първа Инвестиционна банка” АД, ползвано от фирма „Казино централ” ООД, находящо се в ж.к. „Лазур”, бл. 163, използвала платежен инструмент – банкова карта, издадена от „Търговска банка - Д” без съгласието на титуляря А. Ш. Н., изтеглила парична сума в размер на 400,00 (четиристотин) лева, като деянието не съставлява по - тежко престъпление;

- на 04.12.2018 г. в 18:30 часа в град Бургас, на АТМ устройство с №F0994903, собственост на „Първа Инвестиционна банка” АД, ползвано от фирма „Казино централ” ООД, находящо се в ж.к. „Лазур”, бл. 163, използвала платежен инструмент – банкова карта издадена от „Търговска банка - Д” без съгласието на титуляря А. Ш. Н., изтеглила парична сума в размер на 400,00 (четиристотин) лева, като деянието не съставлява по- тежко престъпление;

- на 04.12.2018 г. в 18:31 часа в град Бургас, на АТМ устройство с № F0994903, собственост на „Първа Инвестиционна банка” АД, ползвано от фирма „Казино централ” ООД, находящо се в ж.к. „Лазур”, бл. 163, използвала платежен инструмент – банкова карта издадена от „Търговска

банка - Д" без съгласието на титуляря А. Ш. Н. от село Ясеново, общ. Руен, обл. Бургаска, изтеглила парична сума в размер на 400,00 (четиристотин) лева, като деянието не съставлява по-тежко престъпление;

- на 04.12.2018 г. в 21:03 часа в град Бургас, на АТМ устройство с №1937225 собственост на „Уникредит Булбанк” АД, находящо се на ул. „Хан Крум” № 5, използвала платежен инструмент – банкова карта издадена от „Търговска банка - Д” без съгласието на титуляря А. Ш. Н., изтеглила парична сума в размер на 500,00 (петстотин) лева, като деянието не съставлява по-тежко престъпление;

- на 04.12.2018 г. в 21:22 часа в град Бургас, на АТМ устройство с №1937225, собственост на „Уникредит Булбанк” АД, находящо се на ул. „Хан Крум” № 5, използвала платежен инструмент – банкова карта издадена от „Търговска банка - Д” без съгласието на титуляря А. Ш. Н., изтеглила парична сума в размер на 500,00 (петстотин) лева, като деянието не съставлява по-тежко престъпление;

- на 04.12.2018 г. в 21:55 часа в град Бургас, на АТМ устройство с №F0994903, собственост на „Първа Инвестиционна банка” АД, ползвано от фирма „Казино централ” ООД, находящо се в ж.к. „Лазур”, бл. 163, използвала платежен инструмент – банкова карта издадена от „Търговска банка - Д” без съгласието на титуляря А. Ш. Н., изтеглила парична сума в размер на 1500,00 (хиляда и петстотин) лева, като деянието не съставлява по-тежко престъпление

- на 04.12.2018 г. в 23:02 часа в град Бургас, на АТМ устройство с № F0994903 собственост на „Първа Инвестиционна банка” АД, ползвано от фирма „Казино централ” ООД, находящо се в ж.к. „Лазур”, бл. 163, при условията на продължавано престъпление, използвала платежен инструмент – банкова карта издадена от „Търговска банка - Д” без съгласието на титуляря на сметката А. Ш. Н. от село Ясеново, общ. Руен, обл. Бургаска, изтеглила парична сума в размер на 200,00 (двеста) лева, като деянието не съставлява по-тежко престъпление;

- на 04.12.2018 г. в 23:03 часа в град Бургас, на АТМ устройство с № F0994903, собственост на „Първа Инвестиционна банка” АД, ползвано от фирма „Казино централ” ООД, находящо се в ж.к. „Лазур”, бл. 163, използвала платежен инструмент – банкова карта издадена от „Търговска

банка - Д" без съгласието на титуляря А. Ш. Н. от село Ясеново, общ. Руен, обл. Бургаска, изтеглила парична сума в размер на 100,00 (сто) лева като деянието не съставлява по-тежко престъпление;

- на 04.12.2018 г. в 23:04 часа в град Бургас, на АТМ устройство с № F0994903 собственост на „Първа Инвестиционна банка" АД, ползвано от фирма „Казино централ" ООД, находящо се в ж.к. „Лазур", бл. 163, използвала платежен инструмент – банкова карта издадена от „Търговска банка - Д" без съгласието на титуляря А. Ш. Н., изтеглила парична сума в размер на 100,00 (сто) лева като деянието не съставлява по-тежко престъпление – престъпление по чл. 249, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, поради което на основание чл. 249, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 и чл. 54, ал. 1 от НК я **ОСЪДИЛ** на **ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** за срок от **ДВЕ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА**, и **ГЛОБА** в размер на 4 500 лева.

Съдът е **ОТЛОЖИЛ** на основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на наказанието лишаване от свобода за срок от две години и шест месеца за изпитателен срок от **ЧЕТИРИ ГОДИНИ**.

ПОСТАНОВИЛ е на основание чл. 67, ал. 3 от НК през изпитателния срок подсъдимата Н. И. Н. с ЕГН ***** да изпълнява пробационната мярка по чл. 42а, ал. 2, т. 2 и чл. 42б, ал. 2 от НК – „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“.

Съдът е **ОПРЕДЕЛИЛ** и **НАЛОЖИЛ** на основание чл. 23, ал. 1 от НК спрямо подсъдимата Н. И. Н. с ЕГН ***** едно общо наказание в размер на най-тежкото измежду наложените ѝ с присъдата, а именно лишаване от свобода за срок от **ДВЕ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА**, и **ГЛОБА** в размер на 4 500 лева.

ОТЛОЖИЛ е на основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на наложеното общо наказание **ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** за срок от две години и шест месеца за изпитателен срок от **ЧЕТИРИ ГОДИНИ**.

ПОСТАНОВИЛ е на основание чл. 67, ал. 3 от НК през изпитателния срок подсъдимата Н. И. Н. с ЕГН ***** да изпълнява пробационната мярка по чл. 42а, ал. 2, т. 2 и чл. 42б, ал. 2 от НК – „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“.

ОСЪДИЛ е на основание чл. 45 от ЗЗД подсъдимата Н. И. Н. с ЕГН

***** ДА ЗАПЛАТИ на А. Ш. Н. ЕГН ***** от с. Ясеново, общ. Руен, обл. Бургас сума в размер на 4 500 лева, представляваща обезщетение за причинените на пострадалата имуществени вреди от непозволено увреждане вследствие на извършеното от подсъдимата престъпление по чл. 249, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху исковата сума от датата на увреждането – 04.12.2018 г., до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото разноси за повереник - адвокат в размер на 500 лева.

ОСЪДИЛ е на основание чл. 189, ал. 3, вр. ал. 1 от НПК подсъдимата Н. И. Н. с ЕГН ***** ДА ЗАПЛАТИ в полза на Окръжен съд Бургас сумата от 180,00 лева, представляваща следващата се върху уважения граждански иск държавна такса, както и държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист в размер на 5,00 лева.

Недоволен от така постановената присъда №3/17.01.2023г. постановена по НОХД № 20/22г. по описа на ОС - Бургас е останал упълномощеният защитник на подсъдимата Н. И. Н. - адв.Т.Х. от АК - Бургас.

С въззивната жалба се правят оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на присъдата поради нарушение на материалния закон, алтернативно за явна несправедливост на наказанието. По отношение на престъплението по чл.197, т.2, предл.първо, вр.чл.194, ал.3, вр.ал.1 от НК защитникът заявява, че не е налице субективния елемент от състава на престъплението, тъй като подсъдимата е взела процесната сума под формата на заем от братовчедка си, както е правила и друг път при посещенията в дома на леля си. По отношение обвинението по чл.249, ал.1 от НК твърди, че не са налице категорични доказателства за авторството на деянието в лицето на подсъдимата. Моли съда подсъдимата да бъде оправдана и по двете обвинения, като се отхвърли изцяло предявения граждански иск. Алтернативно претендира изменение на присъдата и намаляване на изпитателния срок по чл.66, ал.1 от НК от четири на три години и отмяна на пробационната мярка по чл.42а, ал.2, т.2 и чл.42б, ал.2 от НК с оглед осигуряване на възможност за упражняване на труд от подсъдимата в чужбина. С жалбата не се правят доказателствени искания.

В съдебно заседание представителят на Апелативна прокуратура – гр. Бургас заяви, че намира въззивната жалба за частично основателна. Сочи, че е

неоснователно твърдението за недоказаност на обвинението, за неправилност на присъдата, както и за нарушение на закона. Навежда довод, че в мотивите си БОС е анализирал подробно събраните писмени и гласни доказателства, както и използваните доказателствени средства. Сочи, че съдът е обосновал, кои от тях следва да бъдат кредитирани и защо. Изцяло споделя мотивите на съда в тази част, както и изводите, че лансираната от подсъдимата защитна теза изцяло се опровергава от събраните доказателства. Позовава се на константната практика на ВКС, съгласно която обвинителната теза може да почива единствено на косвени доказателства, ако те в своята съвкупност налагат един единствен извод. Намира, че в конкретния случай от събраните доказателства категорично се налага изводът, че именно подсъдимата Н. е извършила двете престъпления, за които е призната за виновна. Сочи, че правилно и обосновано съдът е приел, че подсъдимата на 04.12.2018 г. е взела сумата от 80 лева от портмонето на пострадалата Н., без нейно съгласие, с намерението противозаконно да я присвои, както и използвайки взетата от същото портмоне дебитна карта, малко по-късно същия ден е извършила общо единадесет тегления на различни АТМ устройства общо на сумата от 4500 лева, с което е осъществила съставите на чл.197, т.2, вр. чл.194, ал.3 от НК и чл.249, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК, като правилно и обосновано Бургаският окръжен съд е приел, че кражбата представлява „маловажен случай“ по смисъла на чл.93, т.9 от НК. При определяне размера на наказанията счита, че Бургаският окръжен съд изчерпателно е посочил смекчаващите отговорността обстоятелства, а като отегчаващи съдът правилно е приел, че в случая се касае за 11 деяния, съставляващи продължаваното престъпление по чл.249 от НК, отчетено е и това, че се касае за посегателство върху имуществото на близък роднина, който е приютил подсъдимата в дома си. Намира, че правилно е посочено, че изтеглената сума надхвърля почти девет пъти минималната работна заплата към процесната дата. Счита, че некоректно и неправилно е употребен терминът „значителен“ по отношение на изтеглената сума. Известно е, че според НК, респ. според константната съдебна практика „значителна“ е тази стойност, която е не по-малко от размера на 1/5 от големите размери. В случая към датата на инкриминираното деяние това е сума не по-малка от 7140 лв. Сочи, че в тази част именно това обстоятелство не трябва да бъде кредитирано от съда като отегчаващо отговорността. Ето защо намира, че наказанието, което е

наложено, следва да бъде намалено до минималния размер, предвиден в закона, а именно две години лишаване от свобода, като глобата да бъде потвърдена, така както е наложена от БОС - 4500 лв., като това наказание се явява най-тежкото по смисъла на чл.23, ал.1 от НК. Споделя изцяло мотивите на БОС, че изтърпяването на наказанието лишаване от свобода следва да бъде отложено, като счита, че минималният изпитателен срок от три години ще постигне целите на специалната превенция. С оглед поправяне на подсъдимата и нейното превъзпитание изцяло споделя изводите на съда за необходимостта от пробационна мярка по време на изпитателния срок. По отношение на гражданския иск счита, че присъдата следва да бъде потвърдена, тъй като същият е уважен в размер на причинените от престъплението вреди. Ето защо, моли съда да измени присъдата, като съответно намали размера на наказанието лишаване от свобода и размера на изпитателния срок по чл.66, ал.1 от НК.

Повереникът на частния обвинител и граждански ищец Н. - адв. С. заявява, че присъдата на Окръжния съд е правилна и законосъобразна и моли същата да бъде потвърдена изцяло, като претендира присъждане на разноските по делото в настоящото производство, за което представлява договор за правна защита.

Защитата на подс. Н. - адв. Х. заявява, че изцяло поддържа изложените във въззивната жалба аргументи по отношение на неправилността на присъдата, като счита, че обвинението по чл.249, ал.1 от НК е недоказано по отношение на неговото авторство, а присъдата почива на оспорените от защитата показания на свидетеля Х. Х., като небезпристрастни, целенасочени и противоречащи на другите събрани по делото доказателства, включително и разпитите на свидетелите А. Н. и Ф. Х.. Сочи, че първоинстанционният съд се позовава на представения от страна на повереника проект на споразумение, което също е оспорено от подсъдимата като доказателство, тъй като то не носи никакви подписи и не е потвърдена волята на страните, които са описани в него. Моли съда да се произнесе с решение, с което да отмени изцяло първоинстанционната присъда и постанови нова такава, с която да признае подсъдимата за невиновна и я оправдае по повдигнатите ѝ обвинения, като в случай, че същата бъде призната за виновна от настоящия съд, да измени първоинстанционната присъда, като намали изпитателния срок по чл.66, ал.1 от НК от четири на три години и отмени наложеното наказание

"задължителни срещи с пробационен служител". На последно място, в случай, че присъдата бъде отменена и постановена оправдателна по повдигнатите обвинения, моли съда да отхвърли и предявения граждански иск. По отношение на наказанието лишаване от свобода, моли то да бъде намалено на минимума от две години. Не оспорва наказанието глоба.

Подсъдимата в личната си защита заявява, че се присъединява към казаното от своя защитник и няма какво друго да допълни.

В последната си дума подс. Н. моли да бъде оправдана.

Настоящата въззивна жалба е подадена от защитника на подсъдимата съобразно чл.318, ал.6 от НПК и в 15-дневния преклузивен срок за атакуване, предвиден в разпоредбата на чл.319, ал.1 от НПК, поради което същата се явява процесуално допустима.

Бургаският апелативен съд, след като се запозна с материалите по делото, обсъди събраните доказателствата в тяхната съвкупност и поотделно, взе предвид доводите на защитника, подсъдимата и прокурора, и провери атакуваната присъда, както по отношение оплакванията на жалбоподателя, така и служебно изцяло, съгласно чл.314, ал.1 от НПК, намира жалбата за частично основателна.

Бургаският окръжен съд е провел съдебното следствие при стриктно спазване на съответния процесуален ред, изследвал е всички относими към предмета на доказване обстоятелства. Анализирал е обстойно и задълбочено събраните в хода на ДП и приобщените по време на съдебното следствие писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност по реда на чл. 14 и чл. 18 НПК. Обективно, всестранно и пълно съдът е изяснил фактите по делото и след правилна преценка на съвкупния доказателствен материал, обосновано е приел за установена следната фактическа обстановка:

Безспорно е установено по делото, че подс.Н. И. Н. ЕГН ***** е неосъждана. Подсъдимата Н. и пострадалата А. Н. са първи братовчедки (майките им са сестри).

През 2018г. св. А. Н., майка ѝ – св. Ф. Х., и баща ѝ живеели заедно в общо домакинство във фамилната им къща на адрес с. Ясеново, община Руен, област Бургас. Там живеел и братът на св. Н. в периодите, когато се завръщал

от чужбина. По това време св. А. Н. работела по трудов договор в кабелен завод в с.Люляково, област Бургас, а майка ѝ св. Ф. Х. била пенсионер и се грижела за домакинството. Към същия период св. Н. получавала трудовото си възнаграждение по открита на нейно име в „Търговска банка – Д“ АД банкова сметка, по която ѝ била издадена дебитна карта № 676073*****2010. Свидетелката Н. работела редовна смяна всеки ден от 04.00 до 15.00 часа, без неделите. Докато била на работа, пострадалата не вземала със себе си дамската си чанта, а имала практика да я оставя в стаята си у дома заедно с портмонето, съдържащо дебитната карта и парите ѝ. Обичайно било също майка ѝ – св. Ф. Х., при необходимост от пазаруване, път или други нужди, да взема пари в брой от портмонето на дъщеря си, или да ползва дебитната ѝ карта за теглене на пари, за която цел св.Н. ѝ казвала пин-кода на картата. В този период св. А. Н. поддържала връзка със св.Х. Х., с когото през м. октомври 2018г. се сгодили. Свидетелят Х. Х. работел във Федерална република Германия и периодично се завръщал в страната. През м. септември 2018г. подс. Н. Н. се върнала от Федерална република Германия, но тъй като не поддържала връзка с близките си, нямало къде да отседне. По тази причина Н. се обърнала към семейството на пострадалата Н. с молба да я приютят, и те се съгласили тя да отседне в тяхната къща. Настанили подсъдимата в стаята на св.Н., и двете заедно я ползвали през целия престой на подсъдимата в дома им. Подсъдимата пребивавала в дома на пострадалата приблизително три месеца, като в този период разполагала с известни парични суми, но не работела, и от време на време участвала с пари в разходите на домакинството. В същия период подсъдимата неколккратно поискала и получила от св. Н. в заем дребни суми, от порядъка на 20 лева, които впоследствие ѝ върнала. Междувременно подсъдимата забелязала, че св. Н. разполага с дебитна карта, която съхранява в портмонето си, а него – в дамската си чанта, която обичайно се намирала в ползваната от двете стая на св.Н.. Подсъдимата успяла да научи пин-кода на картата, тъй като неколккратно съпровождала пострадалата, докато пазарували в магазин в с.Ясеново. Наред с това, през продължителния си престой в дома им, подсъдимата станала свидетел и на ситуации, в които св. Н. съобщавала пин-кода на майка си – св.Ф. Х., с цел последната да ползва картата. По това време Н. поддържала интимна връзка със св. Т. Г., който периодично я посещавал в къщата на пострадалата и семейството ѝ.

На 01.12.2018г. подс. Н. Н. решила да гостува на св. Т. Г. в дома му в с.Манолич, ул. „Изгрев“ № 28, община Сунгурларе, област Бургас, но голяма част от багажа ѝ останала в дома на пострадалата. На 04.12.2018г., подсъдимата и св. Г. с неговия автомобил се придвижили до къщата на св. Н. в с. Ясеново, с цел подсъдимата да си вземе багаж. Били посрещнати само от св. Ф. Х., тъй като св.А. Н. била на работа. Пили кафе, след което подсъдимата заявила, че отива да си събере багажа в стаята, която ползвала съвместно с пострадалата, а свидетелите Ф. Х. и Т. Г. останали навън. Докато била сама в стаята и събирала вещите си, подсъдимата, която точно в този момент не разполагала с пари, бръкнала в дамската чанта на братовчедка си, и от намиращото се вътре портмоне взела сумата от 80 лева в брой и дебитната карта на св. Н.. След това двамата със св. Г. напуснали дома на пострадалата и се придвижили до гр. Айтос.

Разполагайки с дебитната карта на св. Н. и знаейки пин-кода за нейната употреба, подс. Н. започнала да тегли парични суми от банковата сметка на пострадалата. Най-напред в 16.10 часа на 04.12.2018 г., на АТМ устройство № 01057703, собственост на „УниКредит Булбанк“ АД, находящо се в гр.Айтос, ул. „Станционна“ № 27, подсъдимата използвала платежния инструмент и без съгласието на титуляря А. Н., изтеглила от банковата ѝ сметка парична сума в размер на 300.00 лева. След това двамата със св. Г. се придвижили до гр.Бургас, където в рамките на същата дата подсъдимата продължила активно да използва дебитната карта на св. Н. без нейно знание и съгласие за теглене на пари от сметката ѝ. Така в 16.49 часа, на АТМ устройство № 01050907, собственост на „Райфайзенбанк“ ЕАД, находящо се в гр.Бургас, ж.к. „Лазур“, ул. „Батак“ №19, подсъдимата ползвала дебитната карта на св. Н. и осъществила успешна транзакция на стойност 100.00 лева; в 18.29 часа, на АТМ устройство № F0994903, собственост на „Първа Инвестиционна банка“ АД, ползвано от фирма „Казино централ“ ООД, находящо се в ж.к. „Лазур“, бл.163, подс.Н. осъществила успешна транзакция и изтеглила сума в размер на 400.00 лева; в 18.30 часа, на АТМ устройство № F0994903, собственост на „Първа Инвестиционна банка“ АД, ползвано от фирма „Казино централ“ ООД, находящо се в ж.к. „Лазур“, бл.163, осъществила успешна транзакция на стойност 400.00 лева; в 18.31 часа, на АТМ устройство № F0994903, собственост на „ Първа Инвестиционна банка“ АД, ползвано от фирма „Казино централ“ ООД, находящо се в ж.к. „Лазур“, бл. 163, осъществила

успешна транзакция на стойност 400.00 лева. По-късно същия ден, в 21.03 часа, на АТМ устройство № 1937225, собственост на „Уникредит Булбанк“ АД, находящо се в гр.Бургас, ул. „Хан Крум“ № 5, подсъдимата осъществила успешна транзакция на стойност 500.00 лева; в 21.22 часа на същото АТМ устройство № 1937225, собственост на „Уникредит Булбанк“ АД, находящо се на ул. „Хан Крум“ № 5, осъществила успешна транзакция на стойност 500.00 лева. В 21.55 часа, на АТМ устройство № F0994903, собственост на „Първа Инвестиционна банка“ АД, ползвано от фирма „Казино централ“ ООД, находящо се в гр.Бургас, ж.к. „Лазур“, бл.163, подс. Н. осъществила успешна транзакция на стойност 1500.00 лева; в 23.02 часа, на АТМ устройство № F0994903, собственост на „Първа Инвестиционна банка“ АД, ползвано от фирма „Казино централ“ ООД, находящо се в гр.Бургас, ж.к. „Лазур“, бл. 163, осъществила успешна транзакция и изтеглила сума в размер на 200.00 лева; в 23.03 часа, на АТМ устройство № F0994903, собственост на „Първа Инвестиционна банка“ АД, ползвано от фирма „Казино централ“ ООД, находящо се в гр.Бургас, ж.к. „Лазур“, бл. 163, осъществила успешна транзакция на стойност 100.00 лева, и в 23.04 часа, от същото АТМ устройство осъществила успешна транзакция на стойност 100.00 лева. Всички изброени по-горе операции били осъществени от подсъдимата в интервала 16.10 часа - 23.04 часа на 04.12.2018 г., в гр. Айтос и в гр.Бургас, като на различни АТМ устройства Н. използвала банкова дебитна карта, издадена от „Търговска банка - Д“ на името на св. А. Н., без нейното съгласие. В резултат от ползването на платежния инструмент подсъдимата изтеглила от банковата сметка на св. Н. сума в общ размер на 4 500.00 лева, без знанието и съгласието на титуляря. Получените по този начин суми подс. Н. и св. Т. Г. изхарчили за залагания в хазартни игри в „Казино централ“ ООД, находящо се в гр.Бургас, ж.к. „Лазур“, бл. 163, и казино в хотел „Бургас“, находящ се в централната част на гр.Бургас, ул. „Хан Крум“ № 5 (<https://www.hotelburgas.com/bg/contactus>), след което на 05.12.2023г. се прибрали в дома на св. Г. в с.Манолитч, община Сунгурларе.

Междувременно, на следващия ден – 05.12.2018г., св. А. Н. отишла на работа рано сутринта, и обичайно оставила дамската си чанта заедно с портмонето в своята стая. Същият ден майка ѝ св. Ф. Х. решила да отиде в гр. Айтос, като за целта възнамерявала да вземе пари от портмонето на дъщеря си. При отваряне на портмонето св. Х. установила, че вътре няма никакви

пари в брой, както и че липсва дебитната карта на дъщеря ѝ. Веднага съобщила по телефона на св. Н. за установената липса. На следващия ден св. Н. посетила клона на „Търговска банка - Д”АД в гр.Бургас, за да блокира картата, и от представеното ѝ извлечение за движението по нейната сметка (л.29, т. I на досъдебното производство) установила, че на 04.12.2018г. чрез използване на дебитната ѝ карта е изтеглена цялата ѝ парична наличност по сметката, в размер на 4500.00 лева. По този повод на 06.12.2018г. св. Н. подала заявление в Районна прокуратура – Бургас (л.28, том I на досъдебното производство), въз основа на което и резултатите от извършената предварителна проверка впоследствие било образувано досъдебно производство по настоящото дело. Няколко дни след процесната дата св. Т. Г. станал свидетел на разговор по телефона между св. Н. и подс. Н., от който разбрал, че подсъдимата е отнела пари и дебитната карта на свидетелката. В следващите дни полицейски служители посетили дома на св. Г. в с.Манолитч, за да търсят подсъдимата, но свидетелят отрекъл тя да е при него, макар наистина да била в дома му. На 18.12.2018г., докато се придвижвали с автомобила на св. Г. от с.Манолитч към гр.Карнобат, полицейски служители в РУ на МВР – Сунгурларе спрели автомобила и установили, че в него се вози като пътник подс. Н. Н.. Последната била отведена в РУ на МВР – Руен, където ѝ били снети писмени сведения във връзка с жалбата на св. Н..

В хода на съдебното производство по делото са представени доказателства (служебен бон от 15.04.2022г. на „Български пощи“ ЕАД на л.42 от съдебното производство) за възстановяване на пострадалата на сумата от 80 лева, предмет на обвинението по чл.194, ал.1 от НК. Възстановяването на тази сума е потвърдено и от повереника на гражданския ищец в проведеното на 19.04.2022г. открито съдебно заседание.

Обосновано и законосъобразно решаващият съд е приел, че изложената фактическа обстановка се установява от поотделния и съвкупен анализ на доказателствените източници по делото, а именно:

Гласни доказателства и доказателствени средства – от показанията на свидетелите А. Н., Ф. Х., Х. Х., частично от показанията на св. Т. Г. пред съда (включително приобщените по реда на чл.281, ал.5, вр. ал.1, т.1 и т.2 от НПК чрез прочитането им показания на Г. от досъдебното производство), и частично от обясненията на подс.Н. Н. в съдебното следствие, доколкото тя не

е давала обяснения по същество на обвиненията в досъдебното производство.

Писмени доказателства - извлечение за движение по сметка (л.29, том I от досъдебното производство), справка за съдимост на подс. Н. Н., справка от „Търговска банка - Д”АД за извършените трансакции с дебитната карта на св. Н. за периода 04.12.- 06.12.2018г. (л.51, 52, том I от досъдебното производство), кореспонденция с банкови институции, писмо от „Първа инвестиционна банка“ АД относно местоположението и ползвателя на АТМ устройство № F0994903 (л.18, том II от досъдебното производство), постановления на прокурора за спиране и възобновяване на досъдебното производство, телеграма за обявяване на подс. Н. за общодържавно издирване, докладни записки, служебен бон от 15.04.2022г. на „Български пощи“ ЕАД, неподписан проект за спогодба от 25.10.2021г. между пострадалата А. Н. и подс.Н. Н., скрийншот – разпечатка от менюто „Входяща поща“ на адв. С., повереник на Н., и справка от Агенцията по вписванията от 26.10.2021г. (л.68-71 от съдебното производство), телеграма на обявяване на св. Т. Г. за общодържавно издирване и справка за задграничните му пътувания (л.81-83 от съдебното производство).

По отношение на гласните доказателства и доказателствени средства съдът правилно е приел, че същите могат условно да се класифицират в две групи, според съдържанието и връзката им с обвиненията, повдигнати срещу подс. Н. Н..

В първата група попадат показанията на свидетелите А. Н., Ф. Х. и Х. Х., към които съдът правилно е подхождал с повишено внимание, доколкото св. Н. е пострадала и е конституирана като частен обвинител и граждански ищец в съдебното производство, св. Ф. Х. е нейна майка, а св. Х. Х. – неин годеник. Правилна е преценката на съда, че тези показания са логични, последователни, подробни, добросъвестни и взаимно допълващи се по основните интересуващи обвинението факти – пребиваването на подс. Н. в дома на семейството на св. Н. в период от три месеца преди инкриминираната дата, настаняването на подсъдимата да живее в стаята на св. Н., практиката на последната да оставя дамската чанта и портмонето си, съдържащо парите и дебитната ѝ карта в стаята си, когато е на работа, присъствието на подсъдимата при пазаруване или разговори в семейството, когато Н. ползвала дебитната си карта чрез въвеждане на пин-код, или съобщаването на

този код на майка ѝ Ф. Х., и липсата на други външни за семейството лица в къщата им на 04.12.2018г., когато настъпила липсата на сумата от 80 лева и дебитната карта на пострадалата. Предвид съвпадащите твърдения на свидетелите по посочените въпроси, въпреки естествена заинтересованост на св. Н. и нейните близки от изхода на делото, съдът правилно ги е оценил като достоверни и непредубедени.

Правилно е посочено, че наличието на известни непълноти в показанията на св.Н. и св. Ф. Х., се отнасят за факти, случили се след инкриминираната дата, и свързани само косвено с предмета на доказване – конкретно по въпросите, дали след деянието св. Н. е посещавала офиса на адв. Т. Х., защитник на подс. Н., и дали е имало разговори неправомерно изтеглените суми от сметката на пострадалата да ѝ бъдат изплащани от подсъдимата на части. По тези въпроси обаче достатъчна яснота и подробности се съдържат в показанията на св. Х. Х.. Този свидетел познавал подс. Н. лично от години, и след деянието се срещнал с нея на кафе, за да си изясни ситуацията. При разговора подс.Н. споделила, че действително е взела пари в брой и дебитната карта на св. Н. от чантата ѝ, след което изтеглила, и заедно с приятеля си св. Т. Г. изхарчили парите от банковата сметка на пострадалата в казино. Подсъдимата казала на св. Х. още, че е видяла пин-кода на картата, докато св. Н. пазарувала в магазин с пос-терминално устройство в с.Ясеново, както и че се били разбрали със св. Г. той да изпрати пари от Германия за възстановяване на изхарчената от сметката на пострадалата сума. Свидетелят Х. Х. изрично и еднозначно е посочил, че по инициатива на адв. Т. Х., защитник на подсъдимата, заедно с пострадалата Н. са посетили кантората му на 25.10.2021г. На срещата присъствала и подс. Н., която заедно с адвоката си предложили на св. Н. изтеглените от сметката ѝ пари да ѝ бъдат върнати на месечни вноски от по 500 лева, и за тази цел да бъде подписано споразумение, изготвено от адв. Х.. Свидетелят Х. Х. обаче нямал доверие на подс. Н., и след консултация с адв. С., понастоящем повереник на частния обвинител и граждански ищец А. Н., предложения от подсъдимата проект за спогодба не бил подписан, а парите така и не били възстановени. Съдът е съпоставил показанията на свидетелите от тази група помежду им, както и с писмените доказателства – справки за движението по сметката на св. Н. за датата 04.12.2018г., справката за извършените успешни и неуспешни трансакции с дебитната карта на св. Н. за същата дата на банкови

терминали за теглене на пари в брой, както и с проекта за спогодба между подсъдимата и св. Н., като правилно е заключил, че е налице обективност и правдивост на показанията на свидетелите А. Н., Ф. Х. и Х. Х., независимо от тяхната връзка и заинтересованост от изхода на делото, поради което правилно ги е кредитирал изцяло и ги поставил в основата на приетата за установена фактическа обстановка. Правилна е преценката на съда, че макар да няма свидетели – преки очевидци на отнемането на парите и дебитната карта от портмонето на пострадалата, наличните косвени доказателства създават такава непрекъсната логическа и хронологична верига на събитията, протекли на 04.12.2018г., която по метода на изключването на всяка друга възможност, еднозначно и категорично определя подс. Н. като единствен възможен автор на отнемането на парите и дебитната карта на пострадалата. Този факт се признава безусловно и от подсъдимата в обясненията ѝ пред съда.

Извън посочената група свидетели съдът е анализирал и показанията на св. Т. Г., който към процесната дата бил интимен приятел на подсъдимата, а пред съда е заявил, че връзката им приключила скоро след тази дата. Правилно съдът е заключил, че предвид хронологията на събитията, св. Г. е единствен непосредствен очевидец на действията на подс. Н., след като двамата напуснали дома на св. Н. в ранния следобед на 04.12.2018г. Пред съда този свидетел е заявил, че след потегляне от дома на пострадалата, двамата с подсъдимата спрели в гр.Айтос, където той останал в автомобила, а тя купила кафе и цигари. По това време подс. Н. разполагала със сума от порядъка на 80-100 лева, Г. също имал някакви пари, и след тази покупка двамата отишли в къщата на свидетеля в с.Манолич, където прекарали нощта. Съобщава, че вероятно на следващия ден двамата с подсъдимата е възможно да са посещавали игрални зали в гр.Бургас и в гр.Карнобат, по това време св. Г. често посещавал зали за хазартни игри, а подсъдимата само го съпровождала, но без да залага. За времето, когато били близки, св. Г. твърди, че той е поемал всички разходи на подс.Н. и не се е интересувал дали тя разполага със собствени пари, както и че тя не работела и нямало нужда да работи, тъй като той осигурявал издръжката ѝ. Отрича да си спомня пострадалата Н. да му е звъняла по телефона и да му е съобщавала, че дебитната ѝ карта я няма. Бил шокиран, когато двамата с подс.Н. били задържани в полицията във връзка с кражба на пари и дебитна карта на св. Н., спомня си, че е давал и подписвал

обяснения по този случай, но тъй като бил в шок, не знаел какво точно е разказал в полицията.

С оглед констатираните съществени различия на тези твърдения с показанията, дадени от същия свидетел в досъдебното производство на 18.10.2019г., със съгласието на подсъдимата и нейния защитник на основание чл.281, ал.5, вр. ал.1, т.1 и т.2 от НПК досъдебните показания на св. Г. са били приобщени към доказателствената маса чрез прочитането им. Съгласно показанията на свидетеля от досъдебното производство (л.84, 85, том I от досъдебното производство), след като напуснали дома на пострадалата, спрели в центъра на гр.Айтос близо до банка, където подс. Н. с банкова карта изтеглила пари от АТМ устройство и дала на Г. сума от 300.00 лева за гориво. След като заредил гориво, по инициатива на подсъдимата двамата се отправили към гр.Бургас, тъй като Н. изразила желание да посети казино за хазартни игри. По указания на подсъдимата, двамата посетили игрална зала, находяща се в гр.Бургас, в близост до хотел „Аква“. Там подсъдимата изтеглила пари от АТМ устройство, разположено в самото казино, част от парите дала и на св. Г., и двамата започнали да залагат на машините, но загубили част от парите, без да спечелят нищо. След известно време подс. Н. предложила на св. Г. да посетят друго казино, находящо се в хотел „Бургас“ в центъра на града. Придвижили се до хотела с автомобила на свидетеля, влезли в по-малкото от двете казина, съществуващи в този хотел, където имало същото по вид АТМ устройство за теглене на пари, както в първото посетено казино. От това устройство подсъдимата неколнократно теглела пари в брой, чиято стойност Г. не знаел, и двамата залагали от тези пари на хазартни игри, като отново губели залозите. Рано сутринта на 05.12.2018г. двамата се прибрали в дома на св. Г. в с.Манолч, като подс. Н. все още разполагала с част от изтеглените в казината пари. На следващия ден, докато двамата с подсъдимата пътували, на телефона на св. Г. позвънила св. Н., и от проведения между нея и подс.Н. разговор св. Г. разбрал, че подсъдимата е взела банковата карта на братовчедка си и е теглила пари от нея. Тогава свидетелят осъзнал, че теглените и похарчени за залози суми са от банковата сметка на св.Н.. Няколко дни след това полицейски служители потърсили подсъдимата в дома на св. Г., който я прикрил, но не след дълго, докато пътували, двамата били спрени за проверка от полицейски патрул. Впоследствие подсъдимата била отведена за снемане на сведения в РУ на

МВР – Руен, където и самият Г. дал сведения. Две седмици след тези събития св. Г. заминал за Германия и така отношенията му с подсъдимата приключили.

След прочитане на досъдебните показания, св. Г. заявил пред първата инстанция, че показанията му пред разследващия орган не били верни, тъй като тогава бил в шок, в показанията си само бил потвърдил това, което бил казал в полицията през м.декември 2018 г. (т.е. в извънпроцесуалните му сведения по предварителната проверка), през 2023г. си спомнял същите факти, които съобщил и досъдебните си показания, и при даване на тези показания искал просто да бъде освободен и да не бъде занимаван с този случай. Същевременно, свидетелят не предложил никакво обяснение за разликите и противоречията между показанията му пред съда и приобщените чрез прочитане досъдебни показания. Съдът правилно е посочил, че преценени в цялост, показанията на св. Т. Г., дадени пред решаващия съд, следва да бъдат кредитирани като достоверни, непредубедени и съответстващи на другите събрани доказателства само в частите, касаещи факта, че към инкрининираната дата е поддържал интимна връзка с подсъдимата, в обедните часове на 04.12.2018г. я е откарал в дома на св. Н., за да си вземе багажа, че след тази дата двамата са пребивавали в неговия дом в с.Манолч, и че бил шокиран, когато няколко дни след тази дата двамата бил отведени в полицията за снемане на обяснения във връзка с откраднатите пари и дебитна карта на св. Н..

Що се отнася до останалата част от показанията му, касаещи събитията от ранния следобед и вечерта на 04.12.2018г., посещенията от него и подс. Н. места и извършените от последната действия, твърденията му пред съда правилно са ценени като нелогични, недостоверни и противоречащи както на показанията му от досъдебното производство, така и на събраните по делото писмени доказателства, съдържащи данни за времето, местата и стойностите на извършените с дебитната карта на св. Н. транзакции. Правилно съдът е посочил, че е нелогично повече от четири години след събитията св. Г. да си спомня точно толкова детайли за тях, колкото си е спомнял през м. октомври 2019 г., т.е. около 10 месеца след инкриминираната дата. Това ясно личи при съпоставяне на показанията му пред съда и тези от досъдебното производство. Правилна е преценката на решаващия съд, че обективно невярно е твърдението му, че в показанията пред разследващия орган само е потвърдил

това, което съобщил по-рано в сведенията си пред полицията. Свидетелят Г. е дал двукратно сведения по полицейската преписка преди образуване на досъдебното производство – на 11.12.2018г. и на 19.12.2018г. (л.32 и л.38, том I от досъдебното производство), които поради извънпроцесуалния си характер не могат да бъдат ползвани като годен източник за установяване на фактически данни, тъй като не са събрани при съблюдаване на изискванията по чл.105, ал.2 и чл.106 от НПК. Дори при повърхностна съпоставка на тези сведения с показанията на кв.Г. в досъдебното производство е очевидно, че свидетелските му показания пред разследващия орган са в пъти по-обемни, пълни, подробни, конкретни и хронологично издържани в сравнение със сведенията, а и в сравнение с показанията му пред съда. Нещо повече – именно в показанията си в досъдебното производство св. Г. за пръв път е съобщил факти и обстоятелства, спадащи в кръга на чл. 102 от НПК, които липсват в извънпроцесуалните му обяснения и в показанията му пред съда, като например за посещението на казиното в хотел „Бургас“ същата вечер, и за впоследствие дочутия разговор между подсъдимата и св.Н. във връзка с отнетите пари и дебитна карта. Наред с това, досъдебните показания в обсъжданата част категорично се подкрепят и от споменатите писмени доказателства, съдържащи данни за извършените с дебитната карта на св. Н. успешни и неуспешни транзакции, местата, където са осъществени, и изтеглените от банковата сметка суми в различни часове конкретно на инкриминираната дата. Предвид изложеното съдът правилно е приел, че не следва да кредитира показанията на св. Г., дадени в съдебното производство в изрично упоменатите части като непълни, повърхностни и фактически недостоверни, а съответно да се довери на дадените от същия свидетел показания в досъдебното производство, които се оценяват като добросъвестни, конкретни, подробни и подкрепени от другите кредитирани доказателства.

Съдът правилно е подходил с особено внимание към обясненията на подс.Н. Н., предвид двояката им функция - като доказателство наред с останалите по делото доказателства и като средство за защита. Правилна е констатацията, че дадените от подсъдимата обяснения в съдебното следствие на 19.04.2022г. (гърба на л.46-л.48 от съдебното производство) в значителната си част съвпадат с кредитираните показания на свидетелите А. Н. и Ф. Х. относно пребиваването на подсъдимата в дома им, знанието ѝ къде св. Н.

съхранява портмонето и парите си, когато е на работа, и факта на отнемането на дебитната карта и сумата от 80.00 лева от портмонето на пострадалата в обедните часове на 04.12.2018г., докато подсъдимата приготвяла багажа си. По отношение на изброените обстоятелства обясненията на подсъдимата правилно са ценени като достоверни и искрени, поради което съдът правилно им се доверил и използвал при изясняване на фактическата обстановка.

В останалата част, в която подс.Н. заявява, че изхвърлила дебитната карта на св.Н. в района на автогарата в гр.Айтос, тъй като не знаела пин-кода за нея, както и че не е теглила пари от банковата сметка на братовчедка си посредством нейната карта, обясненията на подсъдимата остават изолирани и се оборват от кредитираните показания на свидетеля Х. Х. и очевидеца Т. Г., от данните, предоставени от банковите институции за осъществените на инкриминираната дата транзакции чрез дебитната карта на св. Н., както и от представената в съдебното производство проекто-спогодба, чийто предмет е уреждане на отношенията между подсъдимата и пострадалата по повод осъществени от подсъдимата престъпления, обект на разследване по настоящото досъдебно производство, в резултат от които на св. Н. са причинени вреди в общ размер на 4580.00 лева. Скоро след инкриминираната дата, при иницирирана от св. Х. Х. среща в кафене в гр.Карнобат, подсъдимата признала пред свидетеля, че е взела дебитната карта на св.Н. от портмонето ѝ, подробно обяснила на Х., как е узнала пин-кода на картата и по какъв начин е ползвала същата на процесната дата. Тези изявления на подсъдимата, възпроизведени пред съда от св. Х., представляват извънпроцесуално признание за авторството на престъплението по чл.249, ал.1 от НК и за обстоятелствата, при които това деяние е било осъществено. Признанието е сторено от подсъдимата доброволно в неформален разговор пред лице, което няма качеството на орган на МВР, разследващ орган или прокурор, и не разполага с правомощия да разследва, задържи или обвини подсъдимата, а е само неин отдавнашен познат. При споделяне на тези факти подсъдимата е била наясно и с факта, че св. Х. поддържа близка връзка с братовчедка ѝ А. Н.. Правилна е преценката, че казаното от подс. Н. пред св. Х. напълно съответства на кредитираните показания на св.Т. Г., дадени в досъдебното производство, както и на справките относно сторените с платежния инструмент операции на процесната дата. Иницирирането на разговори с пострадалата и подготовката на проект за спогодба, предвиждаща

подсъдимата да върне на св. Н. изтеглените чрез дебитната карта суми от сметката ѝ на 9 месечни вноски, всяка в размер на 500 лева, съдът правилно е интерпретирал като форма на извънпроцесуално признание от страна на подсъдимата, че действително е осъществила неправомерно ползване на платежния инструмент – дебитна карта, без съгласието на титуляря А. Н.. Правилно съдът е заключил, че нито подсъдимата, нито нейния защитник по същество са оспорили съществуването и съдържанието на проекта за спогодба, факта, че проектът е бил изпратен от адв. Т. Х. по електронната поща на адв. С., както и връзката на проекта за спогодба с разследването по Досъдебно производство № 282-ЗМ 230/ 2019г. по описа на РУ на МВР - Карнобат, Пор. № 177/ 2019г. по описа на Окръжна прокуратура – Бургас, което е именно досъдебното производство по настоящото дело. Правилно съдът е посочил, че обсъждането на спогодбата се е случило на 25.10.2021г., същата дата е отразена и в проекта, което напълно съответства на показанията на св. Х. Х., при условие, че към този момент подс.Н. вече е била привлечена в качеството на обвиняема с постановление на разследващия полицай от 13.10.2021г. (л.68 – 70, том II от досъдебното производство).

Правилно съдът е заключил, че съвкупният анализ на всички гласни и писмени доказателствени източници, и съпоставката им с дадените пред съда обяснения налага категоричен извод, че твърденията на подс.Н. по основните въпроси, касаещи механизма на осъществяване на престъплението по чл.249, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК и неговото авторство, са фактически неверни, необосновани, житейски нелогични и целят единствено нейното оневиняване. Поради това, съдът правилно е възприел обясненията на подсъдимата в тази им част единствено като проявление на гарантираното ѝ от закона право на защита чрез даване на обяснения и изграждане на самооправдателна версия, но не и като източник на достоверни факти от значение за разкриване на обективната истина.

По отношение на писмените доказателства приобщени по делото, подробно изброени по – горе, съдът правилно е приел, че същите представляват официални документи, съставени от надлежни съобразно съдържанието им органи и банкови институции, които са годни да установят материализираните в тях факти и изявления, с изключение на проекта за спогодба от 25.10.2021г., обсъден по-горе. Въз основа на представените от

„Търговска банка - Д"АД и „Първа инвестиционна банка“ АД справки и извлечения се установява по категоричен начин, че към процесната дата ATM устройство № F0994903 е собственост на „Първа инвестиционна банка“ АД и е предоставено за ползване на „Казино Централ“ ООД на адрес гр.Бургас, ж.к. „Лазур“, бл. 163, в търговски обект – казино „Central“. ATM устройство № 1937225 е собственост на „Уникредит Булбанк“ АД, към процесната дата е било инсталирано на адрес гр.Бургас, ул. „Хан Крум“ № 5, съвпадащ с административния адрес на хотел „Бургас“, общодостъпен на интернет страницата на хотела (<https://www.hotelburgas.com/bg/contactus>), а в справката за извършените успешни и неуспешни транзакции с дебитната карта на св. Н. на 04.12.2018г., като ползвател на това устройство е посочено дружеството „Уин Бет“ ООД. Посочените обстоятелства кореспондират и напълно съответстват на кредитираните показания на св.Т. Г. от досъдебното производство относно посещението му заедно с подс. Н. в споменатите две казина в гр.Бургас следобеда и вечерта на 04.12.2018г., както и на твърденията му, че в тези игрални зали подсъдимата неколkokратно теглила парични суми с помощта на карта от инсталираните там ATM устройства. От съдържанието на цитираната по-горе справка за извършените успешни и неуспешни транзакции на 04.12.2018г. се установява допълнително, че след като посетили най-напред казино „Central“, а след това и казиното в хотел „Бургас“, подсъдимата и св. Г. следва да са се върнали обратно в казино „Central“, тъй като последните 4 успешни тегления на пари от сметката на св. Н. за времето от 21.55 часа до 23.04 часа на 04.12.2018г. са осъществени именно на ATM устройство № F0994903, предоставено за ползване на „Казино Централ“ ООД на адрес гр.Бургас, ж.к. „Лазур“, бл. 163. Нещо повече – отново от обсъдената справка може да се приеме за установено, че и на 05.12.2018г. дебитната карта на пострадалата все още е била във фактическата власт на подс. Н., тъй като последната (неуспешна) транзакция с този платежен инструмент е регистрирана на 05.12.2018г. в 22.05 часа на ATM устройство в гр.Карнобат, ул. „България“ № 4.

От справката за съдимост на подс. Н. Н. се установява, че към инкриминираната дата 04.12.2018г. и при съдебното разглеждане на делото тя не е осъждана.

Въз основа на задълбочен анализ на изброените по- горе доказателства и доказателствени материали, съдът обосновано и законосъобразно е приел,

че с инкриминираното поведение подс. Н. Н. действително е осъществила от обективна и субективна страна престъпленията, за които е привлечена към наказателна отговорност.

Правилна е преценката на съда, че подс. Н. Н. е пълнолетен гражданин, по отношение на която към момента на извършване на престъпленията и при разглеждане на делото от съда не възникват съмнения да е страдала или да страда от умствена недоразвитост, продължително или краткотрайно разстройство на съзнанието, което да е възпрепятствало възможността ѝ да разбира свойството и значението на деянията, и да ръководи постъпките си. Следователно, липсват пречки за ангажиране на наказателната ѝ отговорност.

Предвид изложеното съдът обосновава и законосъобразно е заключил, че подс. Н. е реализирала всички обективни признаци на престъплението „кражба“, като на 04.12.2018г. в дома на св. А. Н., находящ се в с.Ясеново, община Руен, област Бургас, отнела чужда движима вещ - парична сума в размер на 80.00 лева от владението на А. Н.. Установено е по несъмнен начин, че докато събирала вещите си, подсъдимата била сама в стаята, която до момента обитавала съвместно със св. Н., и възползвайки се от факта, че е сама, от намиращото се в дамската чанта на пострадалата нейно портмоне отнела сумата от 80 лева в брой, както и дебитната ѝ карта. Престъплението е довършено именно с акта на отнемане на чуждите вещи, в който момент подсъдимата прекъснала владението на св.Н., и установила собствена фактическа власт върху тях. С напускането на дома на пострадалата скоро след отнемането на вещите, подсъдимата изключила всяка възможност св.Н. да си върне владението върху отнетото, а впоследствие се разпоредила по свое усмотрение с отнетите пари, което правомощие е присъщо само на техния собственик. Правилна е преценката, че отнетата със същото деяние дебитна карта не е била включена в предмета на това престъпление. Макар да има веществен характер и за производството и издаването ѝ да са направени определени разходи, банковата дебитна карта няма самостоятелна и измерима в пари стойност и предназначение, извън това, за което е издадена, а именно във взаимодействие с други електро-механични и електронни устройства и системи, след въвеждане на съответен код за сигурност, да осигури на титуляря възможност да извършва справки по банковата му сметка, да тегли или внася пари в брой, както и да извършва безкасови разплащания.

От субективна страна, деянието е осъществено виновно, при форма на вина „пряк умисъл“ по смисъла на чл.11, ал.2, предл. първо от НК. Подсъдимата несъмнено е съзнавала общественотоопасния характер на деянието и е предвиждала общественотоопасните му последици, включително, че процесните пари са чужди и не ѝ принадлежат, че липсва съгласие на собственика им те да преминат в нейната фактическа и разпоредителна власт, както и че прекъсва фактическата власт на пострадалата и установява собствената си фактическа власт върху парите в разрез с установените обществени отношения и правила във връзка със собствеността. Доказателствата по делото позволяват категоричен извод, че подсъдимата е искала настъпването на съставомерните престъпни последици от престъплението, тъй като била водена от стремеж противозаконно да присвои чуждите пари. Лишена от фактическо и правно основание е въведената от защитата теза, че в случая, макар сумата да е отнета, не се касае за кражба, тъй като подсъдимата взела парите в заем и възнамерявала да ги върне. Заемът е консенсуален облигационен граждански договор, който поради двустранния си характер може да се счита сключен само при наличие на валидни съвпадащи насрещни волеизявления на страните по него относно съществените клаузи на договора – заемна сума, срок на договора, падеж, условия за връщането на сумата, лихви и т.н. (виж чл.240, 241 от ЗЗД). В случая подсъдимата по собствен почин отнела сумата в отсъствието и без знанието на св. Н., не съобщила преди или след деянието нито на нея, нито на майка ѝ, че е взела парите, нито кога и при какви условия възнамерява да ги върне, и във всички случаи отнемането на парите е осъществено без съгласието на техния собственик, което изключва всяка възможност стореното да се третира като правомерно възникнало заемно правоотношение. Предвид изложеното въззивната жалба в тази насока е неоснователна.

Наред с изложеното, което съответства на основния състав на престъплението „кражба“ по чл.194 ал.1 от НК, съдът правилно е съобразил, че с оглед стойността на отнетата парична сума, липсата на квалифициращи обстоятелства и необременото съдебно минало на подсъдимата, деянието осъществява белезите на „маловажен случай“ по смисъла на чл.194, ал.3, вр. ал.1, вр. чл.93, т.9 от НК. Отнетата сума е над 6 пъти по-ниска от установената към инкриминираната дата минимална работна заплата за

страната, която е възлизала на 510.00 лева (ПМС № 316/20.12.2017 г.), което сочи на незначителност на причинените с деянието вредни последици. Към същия момент подс. Н. е била млада пълнолетна – на 24 навършени години, без данни да е била осъждана за престъпления, или да е извършвала други противоправни или противообществени прояви. Тези обстоятелства, наред с доброволното възстановяването от подсъдимата на отнетата парична сума в хода на съдебното следствие, правилно са отчетени от решаващия съд, за да направи обоснован извод, че деянието следва да се преквалифицира по привилегирования състав на чл.197, т.2, вр. чл. 194, ал.3, вр. ал.1 от НК, като подс. Н. правилно е призната за невинна и оправдана по първоначално повдигнатото ѝ за същото деяние обвинение по чл.194, ал.1 от НК. Въпреки много ниския размер на вредите съдът правилно е заключил, че деянието не попада в обхвата на изключващата престъпния му характер разпоредба на чл.9, ал.2 от НК, тъй като е осъществено в условията на реална съвкупност с друго престъпление от общ характер, както и защото отнемането на дебитната карта, осъществено едновременно с кражбата на парите, макар да остава извън предмета на това обвинение, се явява задължително условие, *condition sine qua non*, за извършеното впоследствие престъпление по чл.249, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК със значително по-тежък престъпен резултат.

В условията на реална съвкупност с престъплението по пункт I, подс. Н. Н. реализирала обективните признаци и на престъплението по чл.249, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК – за времето от 16.10 часа до 23.04 часа на 04.12.2018 г., в гр.Айтос и гр.Бургас, при условията на продължавано престъпление, чрез 11 отделни деяния, използвала платежен инструмент - банкова дебитна карта № 676073*****2010, издадена от „Търговска банка - Д“, без съгласието на титуляря А. Н., и в резултат на извършените посредством банковата карта на пострадалата 11 успешни транзакции на АТМ устройство № 01057703, собственост на „УниКредит Булбанк“ АД, находящо се в гр.Айтос, ул. „Станционна“ № 27, на АТМ устройство № 01050907, собственост на „Райфайзенбанк“ ЕАД, находящо се в гр.Бургас, ж.к. „Лазур“, ул. „Батак“ № 19, на АТМ устройство № F0994903, собственост на „Първа Инвестиционна банка“ АД, ползвано от фирма „Казино централ“ ООД, находящо се в гр.Бургас, ж.к. „Лазур“, бл. 163, и на АТМ устройство № 1937225, собственост на „УниКредит Булбанк“ АД, находящо се в гр. Бургас, ул. „Хан Крум“ № 5 (казино „Уин Бет“ в хотел „Бургас“), изтеглила от банковата

сметка на св. А. Н. парична сума в общ размер на 4 500.00 лева, като деянието не съставлява по - тежко престъпление.

Обоснован е изводът на съда, че отнетата при кражбата по пункт I дебитна карта с титуляр св. А. Н. представлява „платежен инструмент“ по смисъла на чл.93, т.24 от НК, защото има веществен характер (пластика) и позволява чрез използването на АТМ устройство и въведен ПИН код, прехвърлянето на пари и получаването им в брой, което в случая е използвано без съгласието на титуляра.

Ползването на платежния инструмент подсъдимата осъществила чрез поставяне на дебитната карта в упоменатите по-горе терминални банкови устройства за теглене на пари в брой от сметката на св. Н., и то без нейното съгласие. Осъществяването от обективна страна на това престъпление е станало възможно поради факта, че в периода на престоя си в дома на пострадалата, подсъдимата успяла да научи пин-кода на дебитната ѝ карта, възползвайки се от доверието и добронамереността на братовчедка си и нейното семейство. При наличието на кредитираните показания на свидетелите Х. Х. и Т. Г., солидно подкрепени от писмените доказателства относно броя, мястото, времето и стойността на успешните транзакции с дебитната карта на св. Н., както и от проекта за спогодба, защитната теза за недоказаност на авторството на разглежданото престъпление правилно не е споделена от съда, тъй като от доказателствата се установява, че след отнемането ѝ от портмонето на пострадалата, дебитната карта през цялото време на 04.12.2018г. и дори на следващия ден се е намирала само във фактическата власт на подсъдимата, която лично е осъществявала чрез нея транзакции на различни терминални устройства.

От субективна страна, престъплението е извършено при „пряк умисъл“ по смисъла на чл.11, ал.2, предл. първо от НК като форма на умишлена вина. Правилно съдът е заключил, че от субективна страна подсъдимата е извършила престъплението по чл. 249, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК виновно, при форма на вина - пряк умисъл, тъй като е съзнавала, че платежният инструмент не ѝ принадлежи и го ползва без съгласие на титуляра. Подсъдимата е съзнавала обществената опасност на деянието и противоправността на действията си по теглене на суми от банкова сметка на трето лице, без негово знание и съгласие, чрез използване на банковата му

карта, която е придобила неправомерно, чрез кражба. Съзнавала е общественотоопасните последици, но въпреки това е искала настъпването им с цел да се облагодетелства по неправомерен начин. Правилно съдът е посочил, че за умишъла на извършителя се съди не единствено въз основа на обясненията му или поведението му след извършване на деянието, но и от предхождащите деянието действия на дееца, обективно проявените му действия и резултатът от тях. При осъществяването на престъплението, с оглед предварителното узнаване на пин-кода на платежния инструмент и информираността на подсъдимата за мястото, където св. Н. съхранява дебитната си карта, в съзнанието на подс. Н. несъмнено са съществували ясни представи относно всички съставомерни признаци на престъплението – че ползва чужд платежен инструмент, който преди това противозаконно е отнела от собственика му, с цел да осъществени парични транзакция - теглене на пари в брой от банковата сметка на пострадалата, без съгласието на титуляра на инструмента. Предвид това, подс. Н. очевидно е съзнавала в пълнота общественотоопасния характер и престъпни последици на престъплението, чието настъпване е предвиждала и целяла.

Правилно съдът е приел, че в казуса е налице продължавано престъпление по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК. Касае се за 11 отделни съставни деяния, извършени в указания времеви интервал, всяко от които самостоятелно осъществява състава на престъплението по чл.249, ал.1 от НК, реализирани са през непродължителни периоди от време – в рамките на около 7 астрономически часа на 04.12.2018г., при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и от субективна страна продължение на предшестващите и е причинен съвкупен престъпен резултат. Отделните актове на теглене на суми от АТМ изпълват изискванията на чл. 26, ал.1 НК и от обективна и субективна страна осъществяват състава на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите, поради което съставляват продължавано престъпление по смисъла на закона.

Налице е и другият елемент от фактическия състав, а именно, осъществените деяния не съставляват по-тежко престъпление.

Във връзка с алтернативното оплакване на защитата за явна несправедливост на наложеното наказание, апелативният съд провери присъдата и в тази ѝ част, като намери въззивната жалба за частично основателна.

При определяне вида и размера на наказанията съдът е съобразил предвиденото в съответната разпоредба на НК като вид и размер наказание за отделните престъпления, императивните критерии на чл. 54 НК, ръководейки се от степента на обществена опасност на отделните деяния и личността на дееца, смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, взел е предвид подбудите мотивирали подсъдимата да извърши престъпленията, преценил е и всички останали обстоятелства влияещи върху размера на отговорността и съответно е спазил изискванията визирани в разпоредбата на чл.36 от НК относно постигането на целите на наказанието.

За престъплението по чл.197, т.2, вр. чл. 194, ал.3, вр. ал.1 от НК се предвиждат алтернативно наказания „пробация“ или „глоба“ от 100 до 300 лева, а за престъплението по чл.249, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК е предвидено наказание „Лишаване от свобода“ от 2 до 8 години и „глоба“ до двойния размер на получената сума.

Обоснован е изводът, че обществената опасност на престъплението по чл.197, т.2, вр. чл. 194, ал.3, вр. ал.1 от НК съответства на обичайната обществена опасност на посегателства от този вид. В случая липсват квалифициращи обстоятелства, отнетата сума е в пъти по - ниска от действащата към инкриминираната дата минимална работна заплата, откраднатите пари са възстановени в пълен размер в съдебното производство и по този начин, макар с голямо закъснение, причинените с деянието вредоносни последици за пострадалата Н. са компенсирани.

Престъплението по чл.249, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК разкрива обществена опасност, по-висока от обичайните нива за този вид посегателства. Макар по принцип престъплението да е формално и да се свежда само до престъпното ползване на платежен инструмент без съгласието на титуляря, в конкретния случай са осъществени 11 отделни съставни на продължаваното престъпление деяния, които освен неправомерното и без съгласие на титуляря ползване на чуждия платежен инструмент, имат за общ резултат изтегляне от банковата сметка на св. Н. на почти цялата ѝ наличност,

в размер на 4 500.00 лева. Касае се за парични средства, надхвърлящи минималната работна заплата към процесната дата почти 9 пъти, спечелени от пострадалата с усърден ежедневен труд, които подс. Н., за която липсват каквито и да е надлежни доказателства някога да е упражнявала законен и общественополезен труд, без особени скрупули и колебания изтеглила и в голямата им част похарчила за хазартни залози. Паралелно с това, освен, че използвала процесния платежен инструмент без съгласието на св. Н., преди това подсъдимата се сдобила с фактическата власт над дебитната карта по престъпен начин – чрез противозаконното ѝ отнемане, което обстоятелство несъмнено увеличава опасността на конкретното деяние.

Съдът правилно е приел, че обществена опасност на личността на подсъдимата е относително ниска. Към инкриминираната дата Н. Н. действително е била млад човек, на 24 години, със завършено основно образование, откриващо пред нея възможности да продължи да се образова, както и нелоши перспективи за реализация в трудово, социално и личностно отношение. Тя е и неосъждана, липсват данни да е освобождавана от наказателна отговорност по реда на чл.78а от НК, както и за каквито и да е неправомерни прояви до инкриминираната дата. В този контекст, престъпленията, предмет на настоящото производство, биха могли да се приемат за изолирани, инцидентни прояви, мотивирани от липса на парични средства, но с резервата, че не е имало пречки подсъдимата да потърси и започне работа и така да си обезпечи правомерни доходи. Наред с това, престъпните посегателства са насочени срещу братовчедка ѝ св. А. Н., която заедно със семейството си, проявила добронамереност, човещина и доверие към подсъдимата, като ѝ осигурила подслон, прехрана и компания в труден за нея житейски епизод. В този контекст поведението на подсъдимата разкрива базисни и съществени морално – етични дефицити на плоскостта „добро“ – „зло“, „позволено“ – „забранено“, „свое“ – „чуждо“, които изглежда са направили възможно решението да извърши престъпленията при очевидна липса на каквито и да е скрупули и задръжки, водена само от моментната липса на финансови средства. Поради изложеното, личната опасност на подсъдимата не може да се счита за много ниска, или да се приеме, че такава опасност изобщо липсва.

Като отегчаващи обстоятелства съдът правилно е ценил извършването на престъпленията спрямо близък родственик, чието семейство е

предоставило на подсъдимата подслон и нормални условия за живот в течение на месеци (св. Н. споделяла собствената си стая с подсъдимата), и значителния размер на неправомерно изтеглените суми от банковата сметка на пострадалата чрез неправомерното използване на дебитната ѝ карта.

Като смекчаващи вината и отговорността на подсъдимата обстоятелства съдът правилно е отчел младата ѝ възраст и необремененото ѝ съдебно минало към процесната дата, направените пред съда частични признания (само относно обвинението по чл.194 ал.1 от НК), добрите ѝ характеристични данни, както и коректното ѝ процесуално поведение. Доброволното възстановяване на сумата от 80 лева до приключване на първоинстанционното съдебно следствие съставлява обективен елемент от привилегирвания състав по чл.197, т.2, вр. чл. 194, ал.3, вр. ал.1 от НК, поради което правилно не е отчетено повторно в полза на подсъдимата.

Наличните по делото смекчаващи отговорността обстоятелства не са нито многобройни, нито изключителни по своя характер, достатъчни да обосноват приложение на привилегията на чл.55, ал.1 от НК, т.е. наказанията за всяко от престъпленията подлежат на определяне по реда на чл.54 ал.1 от НК, както е сторил и решаващия съд.

При изброените по – горе обстоятелства досежно деянията и извършителя, съдът правилно преценил, че за престъплението по чл.197, т.2, вр. чл. 194, ал.3, вр. ал.1 от НК наказанието следва да се определи при незначителен превес на смекчаващите вината и отговорността обстоятелства, по втората предвидена в тази разпоредба алтернатива, в максимума на наказанието „глоба“ в размер на 300 лева. Така индивидуализирана санкцията, по вид и размер съответства в пълна степен на естеството и интензитета на престъпното посегателство, отчита възстановяването на вредите, както и личните характеристики на подсъдимата. Отмерването на глобата в размер, доближаващ 4-кратно стойността на отнетата парична сума съдържа потенциал да способства за постигане на всички цели на наказанието, с акцент на индивидуалната превенция, доколкото за подсъдимата изглежда много важно постоянно да разполага с парични средства и със свободата да ги ползва, както прецени за добре.

За престъплението по чл.249, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК следващото се на подсъдимата наказание „лишаване от свобода“ според настоящата

инстанция следва да се индивидуализира в рамките на предвидения в закона минимум от две години лишаване от свобода, предвид значителния превес на смекчаващите отговорността обстоятелства. Наред с изброените по-горе смекчаващи отговорността обстоятелства следва да се отчете и изминалият продължителен период от време от извършване на деянието, осъзнаване на отговорността от подсъдимата и готовност за възстановяване на вредите от престъплението. Наред с това решаващият съд неправилно е приел стойността на неправомерно изтеглената сума за значителна, която според константната съдебна практика е тази стойност, която е не по-малка от размера на 1/5 от големите размери, която в случая към датата на инкриминираното деяние е не по-малка от 7140 лева. От друга страна следва да се цени в достатъчна степен необремененото съдебно минало на подсъдимата и добрите ѝ характеристични данни, сравнително младата ѝ възраст. Ето защо наказанието за това престъпление следва да се намали от две години и шест месеца на две години лишаване от свобода, което е напълно достатъчно и адекватно на обществената опасност на деянието и личността на подсъдимата.

Правилно съдът е приел, че предвид размера на определеното наказание „лишаване от свобода“, което е под 3 години и подсъдимата е неосъждана, за постигане на целите на наказателната репресия, установени в чл.36 от НК, и най-вече за поправяне и превъзпитаване на подс.Н. към спазване на законите, не е наложително тя да изтърпи наказанието ефективно, а изпълнението на наложеното наказание „лишаване от свобода“ да бъде отложено за изпитателен срок. Настоящата инстанция споделя този извод на съда, но намира, че определеният изпитателен срок от четири години е завишен, още повече, че размерът на наказанието лишаване от свобода следва да бъде намален от 2г. и 6 месеца на две години. Изпитателен срок от три години, в чиито рамки подс. Н. ще следва да се въздържа от извършването на други престъпления най-малко поради опасността от привеждане на условното наказание в ефективно изпълнение при предпоставките, посочени в чл.68, ал.1 от НК е напълно достатъчен за постигане целите на чл.36 от НК. От друга страна, отлагането на изпълнението на наказанието „лишаване от свобода“ няма да доведе до откъсване на подсъдимата от социалната и приятелската ѝ среда, ще ѝ гарантира свобода да се придвижва и да полага труд, както и стимул да осъзнае противоправния и обществено нетърпим характер на деянието, да проумее в пълна степен последиците от стореното,

да преосмисли из основи ценностната система и поведението си, както и да изгради нови личностни устои и критерии, които да ѝ позволят да съжителства с другите граждани съобразно установените общовалидни стандарти и правила за поведение.

Настоящата инстанция намира, че за поправянето и превъзпитанието на подсъдимата не се налага в рамките на изпитателния срок на същата да се наложи на основание чл.67, ал.3 от НК пробационната мярка по чл.42а ал.2 т.2 и чл.42б ал.2 от НК - „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“. Изпълнението на тази мярка в изпитателния срок би затруднило подс. Н. да се придвижва свободно, да си търси работа и да упражнява пълноценно обществено полезен труд, за да може да възстанови дължимите към пострадалата суми. Съдът счита и, че без осъществяването на тази пробационна мярка, могат да се постигнат целите по чл.36 от НК.

Правилно съдът, наред с основното наказание „лишаване от свобода“, за извършеното престъпление на подсъдимата е наложил и кумулативно предвиденото в чл.249, ал.1 от НК по-леко наказание „глоба“ до двойния размер на получената сума. В конкретния случай получената от подсъдимата сума възлиза на 4500 лева, поради което съдът правилно е преценил, че следващото ѝ се кумулативно наказание „глоба“ следва да се отмери именно в този размер, който, освен че съответства на неправомерно получената сума, е от естество да ѝ отнеме изцяло престъпната облага и да подсили ефекта на наложеното наказание „лишаване от свобода“.

Съдът правилно е съобразил обстоятелството, че престъпленията, предмет на разглеждане по настоящото дело, са били извършени от подсъдимата преди да е имало влязла в сила присъда, за което и да е от тях, поради което на основание чл. 23, ал.1 от НК, е определил едно общо наказание до размера на по – тежкото.

Предвид намаляване размера на наложеното по- тежко наказание за извършеното престъпление по чл.249, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК, настоящата инстанция намира, че следва да се намали и размерът на определеното общо най - тежко наказание за извършените две престъпления от подс. Н. Н. в условията на реална съвкупност по смисъла на чл.23, ал.1, предл. второ от НК, а именно от две години и шест месеца на две години лишаване от свобода, чието изпълнение на основание чл.66, ал.1 от НК следва да се

отложи за изпитателен срок, който също следва да се намали от 4 години на 3 години, като по отношение размера на „глобата“ от 4 500.00 лева присъдата като законосъобразна, обоснована и справедлива следва да се потвърди. Така определеното за изтърпяване общо най - тежко наказание - лишаване от свобода за срок от две години, както и размерът на изпитателния срок от три години са достатъчни да осъществят своето поправително и превъзпитателно въздействие, поради което за нуждите на генералната и лична превенция не е необходимо да се увеличава наказанието на основание чл. 24 от НК.

Настоящата инстанция намира, че така отмерено по вид и размер наказанието се явява съответно на извършените деяния и на личността на подсъдимата. Същото е достатъчно да мотивира подсъдимата да се поправи, превъзпита, да преосмисли отношението си към правните норми и да коригира за в бъдеще поведението си, както и да повлияе предупредително върху останалите членове на обществото. Така определен размерът на наказанието глоба в съвкупност с минимално определения размер на наказанието лишаване от свобода, в пълнота отговаря на целите, посочени в чл. 36 от НК.

Предвид решението по въпросите относно деянията, вината и отговорността, съдът правилно е приел предявеният от пострадалата А. Н. граждански иск за обезвреда на причинените ѝ с престъплението по чл.249, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК имуществени вреди за доказан както по основание, така и по размер. С осъщественото престъпление подс.Н. Н. виновно и противоправно е реализирала и фактическия състав на граждански деликт по смисъла на чл.45 от ЗЗД, което я задължава да възмезди виновно причинените на пострадалата имуществени вреди. Престъплението по чл.249, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК, макар регламентирано като посегателство против паричната и кредитната система в Глава Шеста, Раздел IV от особената част на НК, поради характеристиките си може да доведе до имуществени вреди за титуляря на платежния инструмент, измерими чрез стойността на неправомерно получените от дееца суми. В случая е безспорно установена пряка причинно - следствена връзка между противоправното поведение на подсъдимата и настъпилите за пострадалата неблагоприятни последици, които в имуществен план се изразяват в загуба на парични средства на обща стойност 4 500.00 лева, налични в банковата сметка на пострадалата А. Н. непосредствено преди деянието, която сума е била неправомерно изтеглена от

подсъдимата чрез престъпно ползване на платежния инструмент. Доколкото към момента на постановяване на присъдата никаква част от посочената сума не е възстановена на пострадалата, претенцията за имуществени вреди правилно е била уважена изцяло за сумата от 4 500.00 лева, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху исковата сума от датата на увреждането - 04.12.2018г., до окончателното изплащане на цялата сума, както и направените от гражданския ищец и частен обвинител разноси за повереник - адвокат в размер на 500 лева.

С оглед решението по въпросите за вината, отговорността и по гражданския иск, съдът правилно е осъдил подс. Н. Н. да заплати в полза на Окръжен съд - Бургас сумата от 180.00 лева, представляваща следващата се върху уважения граждански иск държавна такса, както и държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист в размер на 5,00 лева.

Пред настоящата инстанция частният обвинител и гражданска ищца Н. е направила разноси за ангажиране на повереник, който се явява в съдебно заседание и претендира направените разноси пред въззивната инстанция в размер ан 500 лева., видно от представения договор за правна защита. Настоящата инстанция намира претенцията на повореника за разноси пред апелативния съд за основателна и доказана, поради което следва същите да бъдат присъдени в тежест на подсъдимата Н. предвид изхода на делото.

При цялостната проверка на присъдата не се установиха допуснати съществени процесуални нарушения.

По гореизложените съображения настоящата инстанция намира, че присъдата на Бургаския окръжен съд следва да се измени, като се намали размера на наложеното наказание за извършено престъпление по чл.249, ал.1, вр. чл.26 от НК от две години и шест месеца на две години лишаване от свобода, изпитателният срок по чл.66, ал.1 от НК да се намали от 4 години на три години, като се отмени наложената на осн. чл.67, ал.3 от НК пробационна мярка по чл.42а, ал.2, т.2 и чл.42б, ал.2 от НК, съответно следва да се намли и размерът на общо определеното най - тежко наказание от две години и шест месеца на две години лишаване от свобода и определеният изпитателн срок от 4 години на 3 години, като се отмени и наложената пробационна мярка на осн. чл.67, ал.3 от НК „задължителни периодични срещи с пробационен служител“ по време на изпитателния срок.

В останалата ѝ част присъдата като обоснована, законосъобразна и справедлива следва да се потвърди.

Водим от горното и на основание чл. 337, ал.1, т.1, вр. с чл.334, т.3 и т.6 от НПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда №3/17.01.2023г. постановена по НОХД№20/2022г. по описа на Бургаския окръжен съд, като **НАМАЛЯВА** размера на наложеното за извършеното от посъдимата Н. И. Н. престъпление по чл.249, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК наказание от две години и шест месеца на две години лишаване от свобода, както и определения изпитателен срок по чл.66, ал.1 от НК от четири години на три години.

ОТМЕНЯВА постановената пробационна мярка по чл.42а, ал.2, т.2 от НК и чл.42б, ал.2 от НК – „Задължителни срещи с пробационен служител“, която на осн. чл.67, ал.3 от НК подс. Н. да изпълнява през изпитателния срок.

НАМАЛЯВА размера на наложеното на осн. чл.23, ал.1 от НК общо най - тежко наказание измежду наложените с присъдата на подс. Н., от две години и шест месеца на две години лишаване от свобода, както и размера на изпитателния срок по чл.66, ал.1 от НК от четири на три години, като **ОТМЕНЯВА** постановената пробационна мярка по чл.42а, ал.2, т.2 от НК и чл.42б, ал.2 от НК – „Задължителни срещи с пробационен служител“, която на осн. чл.67, ал.3 от НК подс. Н. да изпълнява през изпитателния срок.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА Н. И. Н. да заплати на А. Ш. Н. направените разноси за повереник пред апелативния съд в размер на 500 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране пред ВКС на РБългария в петнадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____